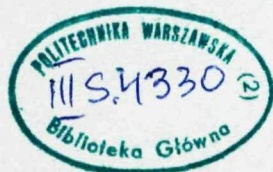

SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

81

MAKSYMILIAN TYTUS HUBER

(1872—1950)

Maksymilian Tytus Huber urodził się 4 I 1872 r. w Krościenku nad Dunajcem w rodzinie urzędnika straży skarbowej. W 1889 r. ukończył gimnazjum klasyczne we Lwowie i rozpoczął studia mechaniczne w tamtejszej Szkole Politechnicznej. Po uzyskaniu dyplomu oraz odbyciu służby wojskowej wyjechał do Berlina, gdzie w latach 1895—1896 studiował matematykę na miejscowym uniwersytecie.

W 1897 r. rozpoczął pracę jako inżynier w Krajowym Biurze Melioracyjnym i jednocześnie asystent w I Katedrze Matematyki w Szkole Politechnicznej we Lwowie. Po dwóch latach opuścił Lwów by objąć wykłady w Wyższej Szkole Przemysłowej i na Wyższych Kursach im. A. Baranieckiego w Krakowie oraz w Krajowej Szkole Ceglarskiej na Podgórzu (1899—1905).

W 1904 r. M. T. Huber doktoryzował się w Szkole Politechnicznej we Lwowie na podstawie pracy „Zur Theorie der Berührung fester elastischen Körper”, a w 1906 r. został tu wykładowcą mechaniki teoretycznej. Ze Szkołą Politechniczną we Lwowie (od 1921 r. Politechniką Lwowską) pozostał związany do 1927 r., z przerwą podczas I wojny światowej. Powołany w 1908 r. na profesora zwyczajnego, kierownika Katedry Mechaniki Technicznej, pełnił również funkcję dziekana Wydziału Inżynierii (1910—1912), kierownika Mechanicznej Stacji Doświadczalnej (1924—1927) oraz dwukrotnie rektora (1914/15 i 1921/22) tej uczelni. W latach 1910—1918 był ponadto członkiem Rady Technicznego Urzędu Doświadczalnego w Wiedniu.

Podczas I wojny światowej jako oficer armii austriackiej brał m.in. udział w obronie Przemyśla. Lata 1915—1917 spędził w niewoli rosyjskiej. W Rosji pozostał do 1918 r., ucząc fizyki w polskim gimnazjum w Kazaniu i przewodnicząc Związkowi Pracowników Polskiej Sekcji Kazańskiej Rady Wygnańczej.

Po powrocie do Lwowa w 1919 r. prof. M. T. Huber brał udział, jako członek Komisji Stabilizacyjnej, w powoływaniu pierwszego składu profesorów Politechniki Warszawskiej (PW). W 1927 r. opuścił Politechnikę Lwowską i przeniósł się do PW. Objął początkowo II Katedrę Mechaniki (1927—1930), następnie I Katedrę Mechaniki (1930—1946). W 1929 r. wygłosił również cykl wykładów z teorii zastosowań technicznych płyt ortotropowych w Politechnice w Zurychu. W latach 1929—1939 przewodniczył Komisji Badań i Prób oraz Komisji Wytrzymałości Polskiego Komitetu Normalizacji, a w latach 1932—1939 kierował pracami badawczymi w Departamencie Aeronautyki Ministerstwa Spraw Wojskowych. Przez pewien czas (1937—1939) wykładał także na kursach dla inżynierów w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich.

W okresie okupacji hitlerowskiej uczył w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej utworzonej na terenie zamkniętej przez Niemców PW oraz na Kursach Rysunku Technicznego, biorąc jednocześnie udział w tajnym nauczaniu.

Pisał prace naukowe i podręczniki, egzaminował potajemnie studentów PW i kierował ich pracami dyplomowymi. W październiku 1944 r. dotarł do Zakopanego, gdzie wykładał matematykę i mechanikę na tajnych kursach politechnicznych.

W 1946 r. prof. M. T. Huber objął Katedrę Stereomechaniki Technicznej w Politechnice Gdańskiej (PGd). Katedrę tę zorganizował od podstaw i kierował nią do 1949 r., po czym przeniósł się do Krakowa. W latach 1949—1950 kierował Katedrą Wyższych Zagadnień Mechaniki w krakowskiej Akademii Górniczo-Hutniczej.

Dorobek naukowy prof. M. T. Hubera obejmuje ponad 300 prac z dziedziny wytrzymałości materiałów, teorii sprężystości, teorii plastyczności oraz teorii płyt. Był m.in. autorem hipotezy energii odkształcenia czysto postaciowego, nazwanej jego imieniem, zapoczątkował i rozwinął teorię płyt ortotropowych, uzyskał nowe wyniki w zakresie wytrzymałości układów grubaścianych obciążonych poza granice sprężystości, znalazł szereg nowych rozwiązań stateczności belek o bardzo cienkich ściankach. Brał czynny udział w licznych międzynarodowych kongresach naukowych.

Prof. M. T. Huber był członkiem wielu organizacji i towarzystw naukowych. W latach 1939—1950 pełnił funkcję wicedyrektora Wydziału III Polskiej Akademii Umiejętności, której członkiem był od 1927 r. (od 1934 r. członkiem czynnym). W 1930 r. został członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, a w 1920 r. Towarzystwa Naukowego we Lwowie. Był jednym z założycieli i prezesem (1928—1930) Akademii Nauk Technicznych, wiceprezesem (1933—1939) i prezesem (1939—1944) Kasy im. Mianowskiego, której członkiem korespondentem był od 1923 r. Sprawował funkcję wiceprezesa Lwowskiego Towarzystwa Politechnicznego (1924—1928) i Polskiego Towarzystwa Matematycznego (1926—1928) oraz przewodniczącego Warszawskiego Towarzystwa Politechnicznego (1934—1939). Był również członkiem: Polskiej Komisji Międzynarodowej Współpracy Intelktualnej (1927), Komitetu Międzynarodowych Kongresów Mechaniki Stosowanej (1930), International Society for Testing Materials (1931), Masarykowej Akademii Pracy (1937) oraz członkiem honorowym Polskiego Związku Inżynierów Budowlanych (1937) i Krakowskiego Towarzystwa Technicznego (1948), Akademia Górnicza w Krakowie (1945), PW (1947) i PGd (1950) nadały mu godność doktora honoris causa. Za całokształt działalności otrzymał w 1949 r. nagrodę państwową I stopnia.

Prof. M. T. Huber zmarł 9 XII 1950 r. w Krakowie i został pochowany na cmentarzu Rakowickim (X—grób Godlewskich). Był odznaczony m.in. Odznaką Orłąt (1920) za udział w obronie Lwowa i Krzyżem Komandorskim Orderu Polonia Restituta (1925).

Opracowała *Teresa Kempa-Englert*